

Урок 10 за 5
септември
2026 г.

АВТЕНТИЧНО ХРИСТИЯНСКО СЛУЖЕНИЕ

**„Ние сме притеснени отвсякъде, но не сме съкрушени;
объркани сме, но не сме отчаяни; преследвани сме, но не
сме изоставени; поваляни сме, но не сме унищожени;
винаги носим в тялото си смъртта на Исус, за да се прояви
и животът на Исус в нашите тела“ (2 Коринтяни 4:8-10, ESV)**

Кой е казал, че животът на пастора е лесен? Служителите на Евангелието носят голяма отговорност, а усилията им не са лишени от опасности.

Любовта към погиващите души и нежната грижа, която те трябва да полагат, за да поддържат и укрепват онези, които вече са приели Евангелието, е това, което отличава истинските служители от гладните вълци.

Когато църквата сътрудничи на своите служители и прави решителни промени в начина си на живот, тя се превръща в помирителен елемент, който дарява утеха и радост на всички.

РАБОТАТА НА ПАСТОРА

Компетентни служители

Рисковете на служението

ЗАДЪЛЖЕНИЯТА НА ЧЛЕНОВЕТЕ

Посланици на помирението

Призивът към святост

РЕЗУЛТАТЪТ ОТ СЪВМЕСТНИТЕ УСИЛИЯ

Утеха и радост

РАБОТАТА НА ПАСТОРА

КОМПЕТЕНТНИ СЛУЖИТЕЛИ

„Вие самите сте нашето писмо, написано в сърцата ни, известно и четено от всички“ (2 Коринтяни 3:2)

Някои неща не се променят много с течение на времето. Препоръчителните писма и днес отварят врати, точно както са го правили през първи век. Имаше ли нужда Павел от препоръчително писмо, за да бъде приет от църквата в Коринт? (2 Коринтяни 3:1) Той притежаваше най-доброто препоръчително писмо, което можеше да има: самите коринтяни (2 Кор. 3:2). Сърцата им бяха преобразени от Божиата благодат чрез проповедта на апостола и неговите сътрудници (2 Кор. 3:3).

Павел и неговите сътрудници бяха „компетентни като служители на новия завет“ (2 Кор. 3:6 niv). Славен завет, написан от Духа в сърцата за вечен живот. Но някои следваха друг завет – този за спасението чрез делата на Закона, изписан върху камък, което им пречеше да възприемат славата на благодатта (2 Кор. 3:7-9).

РИСКОВЕТЕ НА СЛУЖЕНИЕТО

„Всичко това е за ваша полза, за да може благодатта, която достига до все повече и повече хора, да предизвика преизпълване с благодарност за слава на Бога.“ (2 Коринтяни 4:15)

Павел разбираше и понасяше рисковете на служението. Но той знаеше, че тези рискове си струват, и ги понасяше от любов към хората, на които даваше възможност да постигнат спасение (2 Кор. 4:15). Освен това той имаше увереността в Божиата

Ние сме...

в затруднено
положение

объркани

преследван

повален

Но...

не сме съкрушени

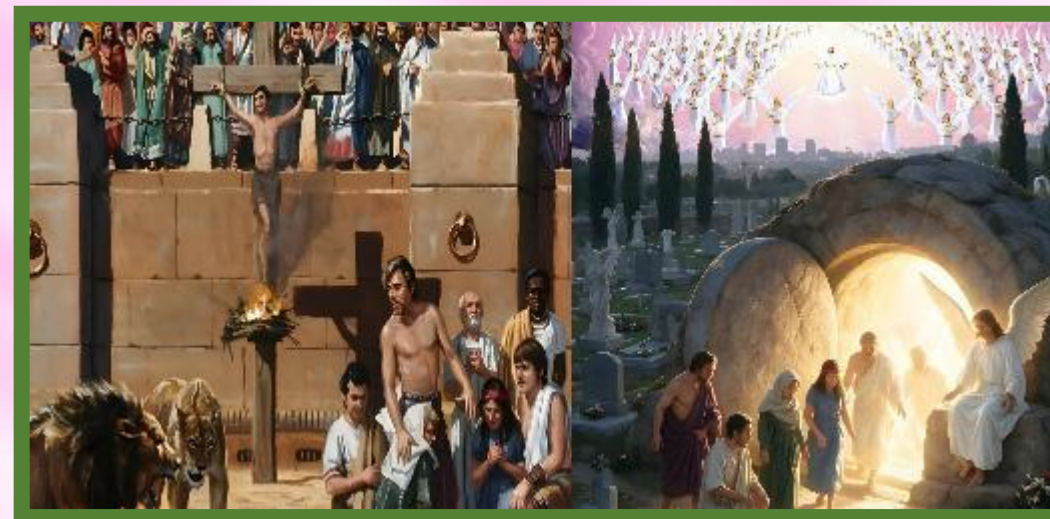
не сме отчаяни

не изоставен

не унищожени

Евангелието се проповядва чрез крехки човешки същества, за да бъде славата само за Бога.

Страданията са „леко страдание, което трае само за миг“ в сравнение с „превъзходната и вечна тежест на славата“, която ще получим в деня на възкресението (2 Кор. 4:14-18).

ЗАДЪЛЖЕНИЯТА НА ЧЛЕНОВЕТЕ

ПОСЛАНИЦИ НА ПРИМИРЕНИЕТО

„Всичко това е от Бога, Който ни помири със Себе Си чрез Христос и ни даде служението на помирение.“ (2 Коринтяни 5:18)

Движещата сила, която трябва да ръководи живота на църквата (и на всеки член), е следната: „Защото любовта на Христос ни принуждава“ (2 Коринтяни 5:14 NIV). В какво се състои тази любов и какво ни

Христос даде живота Си от любов. Това ни подтиква да живеем за Него (2 Коринтяни 5:14-15).

Христос ни е направил нови създания. Това ни подтиква да оставим стария си живот зад гърба си (2 Кор. 5:17)

Христос ни е помирил с Бога. Това ни подтиква да бъдем посланици на помирение (2 Кор. 5:18-20).

Следователно любовта на Христос ни води към радикална промяна в живота. Живеенето в любовта на Христос ни води също така да споделяме тази любов с другите, като ги призоваваме да приемат посланието на надеждата: „Помирете се с Бога“ (2 Кор. 5:20).

ПРИЗОВЪТ КЪМ СВЕТОСТ

Призивът към святост засяга ежедневието както на служителите, така и на членовете:

Да понасяме трудностите (2 Кор. 6:4-5)

Да принасяме плода на Духа (2 Кор. 6:6)

Да бъдем искрени и справедливи (2 Кор. 6:7)

Да стоим твърдо при всякакви обстоятелства
(2 Кор. 6:8-10)

Да отваряме сърцата си за другите (2 Кор. 6:11-13 NIV)

Да се отделяме от вредното влияние на невярващите
(2 Кор. 6:14-15)

„Затова, скъпи приятели, тъй като имаме тези обещания, нека се очистим от всичко, което осквернява тялото и духа, и да усъвършенстваме святостта си от благоговение към Бога.“ (2 Коринтяни 7:1)

Съчетавайки различни пасажии от Стария Завет, Павел обобщава призива към святост и неговите последствия (2 Кор. 6:16-18):

Призовани

- Излезте от местата на греха
- Отделете се от грешниците
- Не докосвайте нечистото

Последици

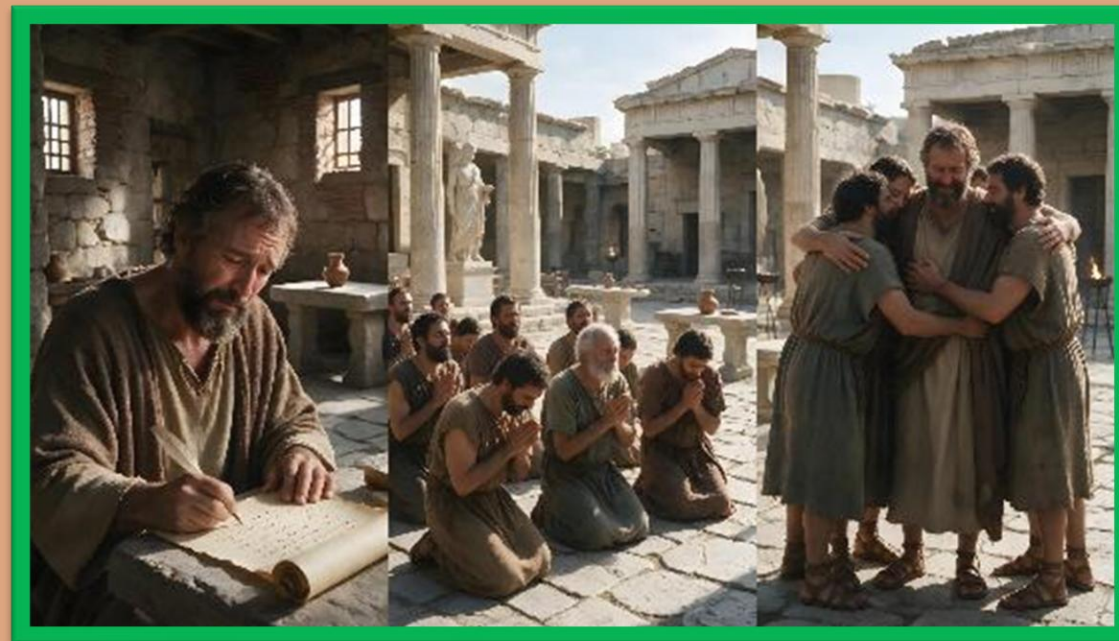
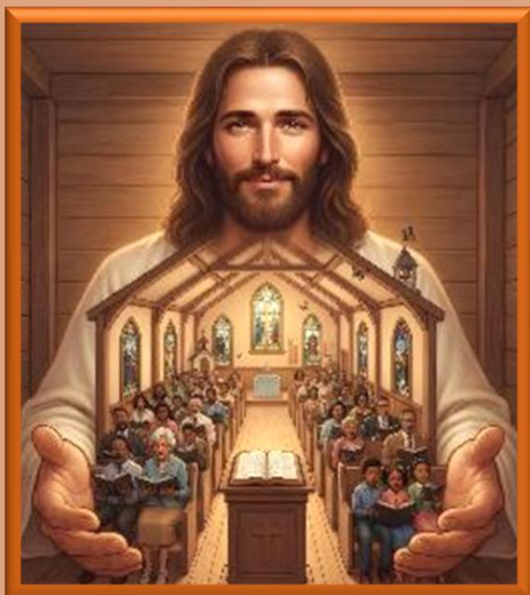
- Аз ще обитавам сред вас
- Аз ще бъда вашият Бог
- Вие ще бъдете Моят народ
- Аз ще ви приема
- Аз ще бъда вашият Отец

**РЕЗУЛТАТЪТ ОТ
СЪВМЕСТНИТЕ УСИЛИЯ**

УТЕХА И РАДОСТ

„Говорих ви с голяма откровеност; много се гордея с вас. Много съм ободрен; въпреки всичките ни трудности радостта ми е безгранична.“ (2 Коринтяни 7:4)

Въпреки проблемите, с които се сблъска, Павел беше преизпълнен с радост. (2 Кор. 7:4). Какво беше причината за тази радост? Павел беше написал строго писмо до коринтяните, което ги беше натъжило (2 Кор. 7:8). Но тази тъга ги доведе до покаяние (2 Кор. 7:9-10). Това доведе до пълна промяна в отношенията им с Павел и помежду им (2 Кор. 7:11-12).

Така утеха имаше за всички. Тит, спътникът на Павел, беше утешен. (2 Кор. 7:7). Павел беше утешен от пристигането на Тит (2 Кор. 7:6). Коринтяните бяха утешени, което донесе утеха и на Павел (2 Кор. 7:13).

Но Павел не си приписваше заслугите за това. Ако пасторите и членовете на църквата могат да се радват на радост и утеха, то е защото Бог „утешава смирените“ (2 Кор. 7:6а).

„Служението означава да служиш, и всички ние сме призвани към това служение. За Бога е позор, когато някой избере живот, посветен на угаждането на себе си. Братя и сестри мои, осъзнавате ли, че всяка година хиляди и хиляди души загиват, умират в греховете си, защото светлината на истината не е озарила пътя им?“

В нашия свят има велико дело, което трябва да бъде извършено. Мъжете и жените трябва да се обърнат към Бога не чрез дара на езиците, нито чрез чудеса, а чрез проповядването на разпънатия Христос. Защо да отлагаме усилията да направим света по-добър?

Е. Г. Уайт (Отражение на Христос, 30 август)